

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Sykové a soudců Mgr. Vladimíra Soukupa a JUDr. Magdy Kubešové ve věci žalobce: **Mgr. M. P.**, IČ: , sídlem , zast. Mgr. Tomášem Radoněm, advokátem se sídlem Praha 7, Kostelní 26, proti žalovanému: **RV AUTOPROFI, s.r.o.**, IČ: 26461790, sídlem Příbram, Dubno 121, zast. JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem Příbram I, nám. T. G. Masaryka 142, o zaplacení částky **50.000,- Kč** s příslušenstvím a o náhradu škody, o odvolání žalobce a znalce proti usnesení č.j. 13 C 202/2006 – 322 ze dne 23.listopadu 2010 a o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami č.j. 13 C 202/2006 – 358 ze dne 15.prosince 2010,

t a k t o :

I. Usnesení soudu I.stupně č.j. 13 C 202/2006 – 322 ze dne 23.listopadu 2010 se m ě n í pouze tak, že odměna znalce se u účasti u jednání určuje částkou 1.050,- Kč a že celková výše přiznaného znalečného činí 8.858,- Kč, jinak se ve zbývajících částech p o t v r z u j e.

II. Rozsudek soudu I.stupně č.j. 13 C 202/2006 – 358 ze dne 15.prosince 2010 se ve výroku II. m ě n í pouze tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 8.000,- Kč s 10,75% úrokem ročně za dobu od 1.srpna 2008 do 31.prosince 2008 a za dobu od 1.ledna 2009 do zaplacení s ročním úrokem ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, ve zbývajících částech se tento výrok, spolu s výroky III. až V., p o t v r z u j e.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Příbrami (dále jen soud I.stupně) svým usnesením č.j. 13 C 202/2006 – 322 ze dne 23.11.2010 přiznal znalci ABS, znalecký ústav, s. r. o., se sídlem Plzeň 1, Přemyslova 23, za podaný znalecký posudek odměnu za 24 hodin práce po 350,- Kč částku 8.400,- Kč, zkrácenou z důvodu opožděného podání znaleckého posudku o 1/3, tedy na částku 5.600,- Kč, za doplněk ke znaleckému posudku odměnu za 4 hodiny práce po 350,- Kč částku 1.400,- Kč, za účast u jednání částku 700,- Kč, sestávající se z odměny za 3 hodiny práce po 350,- Kč (1 hodina příprava a 2 hodiny účast na jednání/), na cestovném z [REDAKCE] do Příbrami a zpět částku 808,- Kč, celkem tedy 8.508,- Kč. V odůvodnění pak uvedl, že pokud znalec vyúčtoval znalečné za 48 hodin práce po 350,- Kč, když práce prováděli podle jeho vyúčtování dva pracovníci, je toto množství hodin nadměrné, a to s ohledem na obsah a rozsah podaného posudku. Připomněl, že práce, které jsou obsaženy ve vyúčtování, mohly být prováděny pouze jedním pracovníkem. Soud I. stupně dále konstatoval, že znalecký posudek obsahuje z většiny rozbor spisu a jednotlivých podání a pouze část je skutečným odborným posouzením. Připomněl, že část otázek navíc nebyla vůbec zodpovězena, a proto musel být vypracován doplněk znaleckého posudku. Uzavřel, že odpovídajícím počtem hodin je polovina z hodin účtovaných, tedy 24 hodin. S ohledem na skutečnost, že byl znalecký posudek podán opožděně, a to až na základě uložení pořádkové pokuty a navíc ještě neúplný, byla odměna za podaný znalecký posudek snížena o 1/3, tedy na částku 5 600,- Kč. Za vypracování doplňku ke znaleckému posudku byla znalci přiznána odměna za 4 hodiny práce po 350,- Kč a za účast u jednání pak odměna za 3 hodiny práce a cestovné k ústnímu jednání.

Rozsudkem č.j. 13 C 202/2006 – 358 ze dne 15.12.2010 rozhodl soud I. stupně tak, že výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč s 3 % úrokem z prodlení od 2.12.2004 do zaplacení. Výrokem II. byl zamítnut návrh žalobce na zaplacení náhrady škody žalovaným ve výši 59.033,- Kč se zákonným úrokem z prodlení, včetně návrhu na vydání mezitímního rozsudku. Výrokem III. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem IV. soud I. stupně rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Příbrami jednu polovinu nákladů řízení za znalečné, jehož výše bude stanovena samostatným usnesením, a to do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení. Výrokem V. pak bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Příbrami jednu polovinu nákladů řízení za znalečné, jehož výše bude stanovena samostatným usnesením, a to do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Žalobce se domáhal uvedených částek s tím, že částka 50.000,- Kč představovala slevu z kupní ceny z titulu odpovědnosti žalovaného za vady vozidla tovární značky Hyundai Tucson, barvy zeleno-stříbrná metalíza, VIN: [REDAKCE], které od žalovaného koupil. Vada měla spočívat ve spotřebě paliva, neodpovídajícím množstvím deklarovanému výrobcem, resp. prodejcem s tím, že tuto vadu u žalovaného uplatnil dopisem ze dne 15.6.2005. Kromě slevy z ceny požadoval žalobce po žalovaném zaplacení náhrady škody, která mu vznikla zvýšenou spotřebou paliva ve výši 51.033,- Kč a částkou 8.000,- Kč, kterou musel zaplatit za zkoušku provedenou společností TÜV UVMV, s.r.o.

Soud I.stupně vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli dne 24.11.2004 smlouvu, na jejímž základě žalobce koupil za 688.400,- Kč, včetně DPH, od žalovaného výše specifikované vozidlo s tím, že podle jeho technického průkazu by měla být spotřeba paliva podle metodiky ES 2004/3 10,6/6,8/8,2 l/100 km. Dne 15.6.2005 reklamoval žalobce u žalovaného vady vozidla, a to jednak nedostatečný výkon a dále vysokou spotřebu paliva. V reklamaci uváděl, že výkon uvedeného vozidla neodpovídá výkonu deklarovanému a udávaná spotřeba naprosto neodpovídá skutečnosti, když průměrná spotřeba paliva je 10,8 l/100km, namísto deklarovaných 8,2 l/100km. Dne 20.6.2005 bylo vozidlo přijato žalovaným, který provedl jízdní litrovou zkoušku, při níž nezjistil vyšší spotřebu paliva s ohledem na deklarovanou hodnotu, když po jízdní zkoušce v kombinovaném provozu byla naměřena průměrná spotřeba 7,8 l/100km. Žalobce si nechal ve dnech 29.-30.6.2005 provést zkoušku spotřeby ústavem TUV UVMV, s.r.o., a to podle směrnice 1999/100/ES, který zjistil spotřebu 11,8, 9,2 a 10,1 l/100km. Na základě toho právní zástupce žalobce zaslal žalovanému dne 24.5.2006 dopis, ve kterém uplatnil vady spočívající v nedostatečném výkonu motoru a spotřebě paliva, neodpovídající množství deklarovanému výrobcem. Žalobce požadoval přiměřenou slevu z kupní ceny, odpovídající finančním nákladům spojeným se zvýšenou spotřebou paliva, ale marně. Žalobce i nadále s vozidlem jezdil, když je používal k podnikatelským účelům. Znalecký ústav – ABS znalecký ústav, s.r.o. ve znaleckém posudku uvedl, že k reklamaci došlo po ujetí asi 15.000 km a litrová zkouška provedená žalovaným není přesná. Ujetá vzdálenost není uváděna ve stovkách metrů, proto se může jednat v krajním případě až o toleranci ujeté vzdálenosti dle počítadla přibližně 1 km. Dále nebylo nikde žalovaným uvedeno, o jaký kombinovaný provoz se jednalo, kdy mohl převážně převládat provoz mimo město, dále není uvedeno, jakou se vozidlo pohybovalo průměrnou rychlostí apod. Výše zjištěné průměrné spotřeby provedené litrovou zkouškou dne 20.6.2005 žalovaným tedy není tou litrovou zkouškou z technického hlediska, která by prokázala jednoznačně výši spotřeby. Co se týče zkoušky zkušební TUV UVMV [REDAKCE], vozidlo bylo zkoušeno s odpojeným pohonem zadní nápravy. Na území České republiky není zařízení pro měření spotřeby vozidel s pohonem obou náprav. Zadní náprava je připojována elektromagnetickou spojkou a pohon zadní nápravy musel být odpojen tak, že byl odpojen kardanový hřídel pohánějící zadní nápravu vozidla. Při měření pak byly nasimulovány jízdní odpory tak, jako-by zadní náprava vozidla byla připojena. Pokud by mělo být provedeno přesné měření spotřeby paliva, muselo by být provedeno ve Spolkové republice Německo a náklady by činily přibližně 3.500 – 4.000 EUR. Dále se ve znaleckém posudku uvádí, že při měření, které prováděl TUV UVMV byla zachována metodika, kterou předepisuje norma ES 2004/3, i když bylo v protokolu o měření citováno, že se jednalo o měření dle normy 1999/100/ES. Jedná se o stejnou metodiku měření, která vychází ze směrnice rady 70/156/EHS a 80/1268/EHS. Podle závěrů znaleckého posudku tedy měření firmy TUV UVMV lze za daných podmínek považovat za přijatelné a lze akceptovat naměřenou spotřebu paliva dle dané metodiky. Celkovou přesnost měření lze hodnotit ve výši do plus/minus 5 %. Podle tohoto měření je tedy překročena spotřeba uváděná v technickém průkazu o 0,6/1,9/1,4 l. Znalec podotkl, že v případě, že by došlo k měření v současné době, tak vozidlo má již najeto 70.000 km a nebylo by tedy možné porovnávat toto měření s měřením na novém vozidle. Vzhledem k tomu, že motor vozidla splňuje předepsané hodnoty emisí oxidu uhličitého, nejedná se o vadu způsobenou závadou na motoru uvedeného vozidla. Spotřeba paliva při jízdě je ovlivňována povětrnostními podmínkami, stavem vozovky, hustotou silničního provozu, členitostí terénu, stylem jízdy řidiče apod. Vzhledem k tomu, že motor vozidla splňuje předepsané hodnoty emisí oxidu uhličitého, nejedná se o vadu způsobenou závadou na motoru uvedeného vozidla. Vozidlo nemá žádnou neodstranitelnou technickou vadu, která by způsobovala zvýšenou spotřebu vozidla a nelze tedy technicky vyčíslit, o co se tím snižuje technická hodnota vozidla. Znalec upozornil na články, týkající se

výše spotřeby uváděné v technickém průkazu, když ve 30 % průměrná spotřeba neodpovídá skutečné spotřebě vozidla. Uvedl, že pokud by vozidlo mělo skutečně vyšší spotřebu, nelze hovořit o snížení hodnoty vozidla, ale spíše o tom, že je zde klamavá informace v technickém průkazu. Připomněl, že cena vozidla se skládá ještě z dalších věcí a technicky nelze slevu v této souvislosti vyčíslit, když se nejedná o vadu vozidla v pravém slova smyslu, protože vozidlo splňuje všechny podmínky dané normou. Znalec uzavřel, že v každém případě je uživatel poškozen při vyúčtování cestovného, neboť to se účtuje na základě údajů v technickém průkazu.

Soud I.stupně odkázal na ust. § 422 odst. 1 obchodního zákoníku (dále jen obch.zák.), ve spojení s ust. §§ 417, 420, 427, 428, 429 odst. 1, 431, 436, 437 odst. 1, 2 a 5, 438, 439 odst. 1 a 2, 440 odst. 1 a 2, obch. zák. a uzavřel, že vozidlo, které bylo předmětem kupní smlouvy mezi účastníky netrpí žádnými vadami, ale že je zde vada v dokladech nutných k užívání zboží, tedy v technickém průkazu. Připomněl, že tento je nezbytný pro používání motorového vozidla, když v tomto případě v něm jsou uváděny nesprávné údaje. Uvedl, že skutečná spotřeba, a to spotřeba měřená podle normy, na kterou odkazuje technický průkaz, ne tedy spotřeba skutečná při běžném provozu, je vyšší než spotřeba uváděná v technickém průkazu, čímž tedy technický průkaz trpí vadou. Konstatoval, že tuto vadu reklamoval žalobce u žalovaného poprvé dne 15.6.2005, když vozidlo koupil dne 24.11.2004. Soud I. stupně zde uvedl, že reklamace byla provedena včas, neboť každé vozidlo zpočátku vykazuje vyšší spotřebu a teprve po určité době dojde k jejímu snížení a ustálení na určité hladině. Zdůraznil, že žalobce tedy reklamoval vady, spočívající ve vyšší spotřebě, v době, kdy toto mohl zjistit při vynaložení odborné péče. Jednalo se o nepodstatné porušení smluvní povinnosti, neboť žalovaný nemohl vědět, že při takovémto porušení smlouvy nebude mít žalobce na uzavření smlouvy. Připomněl, že žalobce, i když toto porušení zjistil, si vozidlo ponechal a od smlouvy neodstoupil, či nepožadoval dodání náhradního zboží, ale zvolil nárok na slevu z kupní ceny, který je dán, a to s ohledem na vady technického průkazu. Protože výši slevy nelze nějakým technickým způsobem stanovit, určil ji soud na základě své úvahy podle ust. § 136 občanského soudního řádu – dále jen o.s.ř., když s ohledem na výši ceny předmětného automobilu je sleva ve výši 50.000,- Kč slevou přiměřenou. S ohledem na to, že tato sleva z kupní ceny nebyla vrácena na základě výzvy žalobce včas a řádně, přiznal soud I. stupně žalobci právo na zaplacení úroku z prodlení podle ust. § 365 a 369 obch. zák. Nárok na náhradu škody soud I. stupně posoudil podle ust. § 420 občanského zákoníku (dále jen o.z.), s odkazem ust. § 415 o.z. a ust. § 440 obch. zák. Uvedl, že uspokojení, kterého lze dosáhnout uplatněním některého z nároků z vad zboží podle ust. § 436 a 437 obch. zák. nelze dosáhnout uplatněním nároku z jiného právního důvodu. Připomněl, že žalobce zvolil z nároků z vad zboží nárok na slevu z kupní ceny, a to proto, že vozidlo vykazovalo vyšší spotřebu, než jaká byla deklarována v technickém průkazu a nemůže proto požadovat náhradu škody ze stejného důvodu, neboť uspokojení dosáhl uplatněním nároku z vad zboží podle ust. § 437 obch. zák. Soud I. stupně dále zdůraznil, že si měl žalobce povinnost počínat tak, aby nedocházelo ke škodám a pokud tedy věděl, že vozidlo vykazuje vyšší spotřebu, než jaká je uvedena v technickém průkazu, čímž mu vzniká škoda, měl postupovat jiným způsobem a požadovat dodání náhradního zboží a ne používáním vozidla zvyšovat vznikající škodu. Pokud žalobce požadoval v souvislosti s uplatněním obou nároků vydání mezitímního rozsudku, tak soud I. stupně uvedl, že tento nebylo zapotřebí vydávat, neboť žaloba byla zamítnuta co do základu věci a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu 20 Cdo 2824/99. O nákladech řízení rozhodl soud I.stupně podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., když žalobce měl v řízení úspěch pouze částečný, a to v jednom z uplatněných nároků. O nákladech státu, které vznikly České republice v souvislosti se znalečným za vypracování znaleckého posudku a výsledk znalce u jednání, bylo rozhodnuto podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. Soud I. stupně

uzavřel, že vzhledem k výsledku sporu, kdy žalobce i žalovaný byli částečně úspěšní a částečně neúspěšní, je každý z nich povinen zaplatit jednu polovinu znalečného. Tato výše však v době rozhodování nebyla známa, neboť proti rozhodnutí o přiznání znalečného bylo podáno odvolání a znalečné tedy nebylo dosud vyplaceno.

Proti výše uvedenému usnesení podali včas odvolání znalec a žalobce a proti rozsudku podali odvolání, opět včas, žalobce (do výroků II., III. a IV.) a žalovaný (do výroků I., III. a V.).

Znalec ve svém odvolání proti usnesení uváděl, že vyčíslených 48 hodin za podání znaleckého posudku bylo oprávněných, neboť se jednalo o komplikovanou záležitost. Připomínal, že musel provést několik zjištění, která se týkala uvedeného znaleckého posudku, jak u prodejců Hyundai, tak u TÜV USMD [REDAKCE]. Zdůrazňoval, že musely být nastudovány příslušné směrnice EU, týkající se metodik měření spotřeby osobních vozidel, takže znalecký posudek nemohl být, včetně prostudování spisu, proveden za 24 hodin. Pokud se týká nezodpovězení otázky o kolik je menší cena nového automobilu, který má vyšší spotřebu, tak zopakoval, že na tuto otázku nelze jednoznačně zodpovědět. Připomněl rovněž, že v napadeném usnesení je pod bodem c) zřejmá početní chyba.

Žalobce ve svém odvolání proti usnesení soudu I.stupně vytýkal, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Uváděl, že je nemožné, aby znalec v souvislosti ze zpracováním znaleckého posudku strávil 24 hodin práce, a že by každá z těchto hodin mohla být z hlediska náročnosti honorována částkou 350,- Kč. Poukazoval rovněž na tu skutečnost, že skutečný výsledek samostatné činnosti znalce je fakticky obsažen toliko na sedmi stranách znaleckého posudku, neboť se z převážné části sestává z opisů údajů a listin obsažených v soudním spise a kopií právních předpisů vztahujících se k posuzované problematice. Připomínal, že odměna ve výši 350,- Kč za hodinu náleží znalci pouze v těch nejnáročnějších věcech a že znalec nesplnil vymezený úkol z celých 50 % a navíc nedodržel lhůtu pro podání posudku. Soudu I.stupně dále vytýkal, že nerespektoval právní názor odvolacího soudu v jeho usnesení, kterým bylo původní prvostupňové usnesení zrušeno, když hodnověrně nevysvětlil všechny účtované položky a podrobně nespecifikoval vyúčtované hodiny, zejména s ohledem na rozsah posudku. Konstatoval, že výše přiznané odměny znalci neodpovídá rozsahu a obsahu znaleckého posudku a neodpovídá ani dalším zákonným hlediskům. Pokud šlo o odměnu za doplněk ke znaleckému posudku, tak zdůrazňoval, že údaje v něm obsažené jsou toliko doplňující informace, které nelze bez dalšího považovat za odborný podklad pro zpracování řádného a dostatečně odůvodněného znaleckého posudku. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil, a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Ve svém odvolání proti rozsudku žalobce uváděl, že tento spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Nesouhlasil s tím, jak soud I. stupně interpretoval ust. § 440 odst.2 obch.zák. a uváděl, že toto bylo zcela v rozporu se smyslem a jeho účelem, když připomínal konstantní judikaturu a právní teorii, zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 2247/2007 ze dne 25.6.2009. Zdůrazňoval, že splnil svou notifikační povinnost při uplatnění nároku na slevu z kupní ceny. Uváděl, že je třeba rozlišovat škodu spočívající v dodání vadného zboží a škodu, která vznikla žalobci v důsledku dodání vadného zboží, když v této věci sleva z kupní ceny vypořádává hodnotu, o níž je hodnota vozidla z důvodu prokazatelně vyšší spotřeby nižší. Připomněl, že byl při užívání vozidla v důsledku zjištěné

vady plnění nucen průběžně vynakládat vyšší náklady na pohonné hmoty, což má charakter skutečné škody vzniklé v kauzálním nexu s vadným plněním žalovaného. Uváděl proto, že ust. § 440 odst. 1 věta druhá obch. zák. nelze aplikovat na předmětný případ, neboť skutečnou škodu nelze zaměňovat ani srovnávat s ušlým ziskem. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s tím, jak soud I. stupně aplikoval ust. § 415 o.z., když odmítl jeho závěry (nesprávně uváděl tvrzení), že svým jednáním účelně navyšoval vzniklou škodu a porušil tak toto zák. ust. Připomněl, že obch. zák. přiznává kupujícímu možnost volby některého ze zákonem stanovených nároků vyplývajících z titulu odpovědnosti za vady a že měl tedy právo zvolit si a vůči žalovanému uplatnit nárok na slevu z kupní ceny vozidla, když nebyl povinen požadovat odstranění vad dodáním náhradního zboží. Uváděl, že jeho podnikatelská činnost vyžaduje užívání automobilu, takže pokud by předmětné vozidlo tzv. odstavil a čekal na výsledek soudního řízení, došlo by k navýšení nákladů na nutné zapůjčení náhradního vozidla. Uzavřel, že názor zastávaný soudem I.stupně nemůže obstát, neboť by při jeho aplikaci byla zkrácena majetková práva žalobce zaručená mu ústavním pořádkem a navrhl změnu rozsudku soudu I.stupně tak, aby bylo žalobě vyhověno i ve zbývající části.

Žalovaný ve svém odvolání proti rozsudku uváděl, že tento spočívá na nesprávných skutkových zjištěních na základě provedených důkazů a na nesprávném právním posouzení věci. Poukazoval na to, že závěr soudu I. stupně ohledně nároku na slevu z kupní ceny je zcela vadný a neodpovídá ani provedeným důkazům, ani právním normám, které upravují zapisování údajů do technického průkazu, zejm. zákonu č. 56/2001 Sb. Zdůrazňoval, že o vadu technického průkazu by se jednalo pouze tehdy, pokud by se zjistilo, že údaj v technickém průkazu neodpovídá údajům v homologačním protokolu, tedy homologaci provedené podle uvedeného zákona. Připomínal, že tento zákon a směrnice č. 80/1268/EHS (2003/76) nedovolují do technického průkazu uvádět jiné hodnoty, než ty, co jsou naměřené autorizovanou zkušebnou pro účely homologace vozidla, které jsou v této homologaci uvedené. Uváděl, že dovozce automobilů není oprávněn do homologačních údajů jakkoliv zasahovat, uvádět jiné údaje, než, které jsou uvedeny v homologaci a pokud by tak učinil, jednal by v rozporu se zákonem. Soudu I.stupně vytýkal, že rozhodl překvapivým rozhodnutím, neboť nenaznačil, že hodlá uvažovat způsobem, kterým neargumentoval žádný z účastníků, když neshoda mezi homologací a údaji v technickém průkazu nebyla namítána. Závěr soudu I.stupně o tom, že vozidlo sice vady nemá, ale má vady technický průkaz, pak označil „rozhodnutím o jiné kauze“ než bylo žalováno, čímž je dán důvod pro doplnění dokazování podle ust. § 205a odst. 1 písm. c) a d) o.s.ř. Navrhoval změnu rozsudku soudu I.stupně tak, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta.

Žalobce se k odvolání žalovaného písemně vyjádřil tak, že navrhoval potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného. Připomínal, že pokud předmětné vozidlo, tedy předmět plnění, nemá vlastnost prodejcem, resp. výrobcem výslovně garantovanou (v předmětném případě se jedná o vlastnost uvedenou v technickém průkaze vozidla), trpí takový předmět zcela jednoznačně plnění vadou. Zdůrazňoval, že technický průkaz motorového vozidla je veřejnou listinou, a proto mu svědčí presumpce správnosti. Uváděl, že byl tedy formou technického průkazu ubezpečen, že vozidlo má spotřebu paliva tam vyčíslenou. Uzavřel, že tedy není významné, zda údaje, tam uvedené, odpovídají údajům v homologačním protokolu či nikoliv, ale že naopak zcela zásadní skutečností je, že žalovaný předal žalobci evidentně vadné plnění. K závěru soudního znalce, že se nejedná o vadu způsobenou závadou na motoru vozidla, žalobce zároveň uvedl, že toto neznamená bezvadnost vozidla, ani že má veškeré vlastnosti garantované žalovaným. Při zjišťování a hodnocení skrytých vad vozidla totiž není nutné přesně identifikovat vadnou součástku vozidla (což v některých případech není ani možné), avšak rozhodné je to, zda a jak se vada v konkrétním případě projevuje. Připomínal,

že závěr o tom, zda vozidla trpí vadou či nikoliv závisí na právním posouzení zjištěných skutečností, které přísluší výlučně soudu a nikoliv soudnímu znalci, když stanovisko znalce představuje pouze technické zhodnocení vozidla, avšak v rovině právní je pojem vady značně širší. Zdůrazňoval, že základním a rozhodujícím faktem byla existence vady u vozidla, kterou řádně reklamoval, a která se navenek zjevně a konkrétně projevuje vyšší spotřebou paliva. Uvedl, že způsobilost zboží k užití ke sjednanému účelu nelze vykládat samostatně a izolovaně, bez ohledu na náklady spojené s užíváním zboží.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací (ust. § 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému usnesení i proti rozsudku okresního soudu oprávněnými osobami (znalcem a účastníky řízení) v zákonných lhůtách (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že jde o rozhodnutí, proti kterým je odvolání přípustné (ust. § 201 o.s.ř.), a že odvolateli uplatněné skutečnosti lze podřadit pod dovolené odvolací důvody [ust. § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o.s.ř.], **přezkoumal napadená rozhodnutí soudu I. stupně v rozsahu uvedeném v ust. § 212, věta první o.s.ř. a ust. § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., t.j. v celém rozsahu, tedy přezkoumal i řízení, které vydání napadených rozhodnutí předcházelo, přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 212a odst. 5 o.s.ř.), zopakoval část důkazů (ust. § 213 odst. 2 o.s.ř.) a poté dospěl k závěru, že částečně důvodné je toliko odvolání znalce proti napadenému usnesení a že odvolání žalobce proti oběma rozhodnutím a odvolání žalovaného proti rozsudku důvodná nejsou.**

K napadenému usnesení:

Z obsahu spisu se podává, že soud I.stupně ustanovil usnesením č.j. 13 C 202/2006 – 169 ze dne 4.8.2008 již čtvrtého znalce z oboru strojírenství, a to ABS Znalecký ústav, s.r.o., jemuž uložil, aby do dvou měsíců od obdržení spisu odpověděl, zda údaje o průměrné spotřebě paliva automobilu značky HYUNDAI Tucson, registrační značka [REDAKCE] uvedené v technickém průkazu odpovídají spotřebě tohoto vozidla měřené metodikou dle normy ES 2004/3 s přihlédnutím ke stavu a opotřebení vozidla, zda vozidlo trpí nějakou vadou, která má za následek vyšší spotřebu paliva a jakou a zda se jedná o vadu odstranitelnou či neodstranitelnou, zda mohla být eventuelní vada způsobena nebo spoluzpůsobena užíváním vozidla žalobcem a pokud vozidlo má neodstranitelnou vadu, která způsobuje vyšší spotřebu vozidla, určit, o jakou částku se tím snižuje hodnota vozidla. Znalec převzal spis dne 14.11.2008 a ten pak dne 5.1.2009 soudu I.stupně sdělil, že není schopen provést měření spotřeby paliva s požadovanou přesností ani vypracovat znalecký posudek. Soud I.stupně znalci oznámil ve svém přípisu ze dne 23.3.2009, doručeném znalci dne 8.4.2009, že zadání znaleckého posudku obsahuje i další otázky, které se tohoto netýkají a které, s ohledem na obor jeho znalecké činnosti, je schopen zodpovědět. Byl proto vyzván o urychlené vypracování znaleckého posudku, neboť lhůta pro jeho vypracování již dávno uběhla a pokud není schopen na otázku ohledně spotřeby paliva odpovědět, aby toto zaznamenal do znaleckého posudku. Protože znalec nijak nereagoval, uložil mu soud I. stupně usnesením ze dne 15.12.2009 č.j. 13 C 202/2006 – 209, které nabylo dne 9.2.2010 právní moci, pořádkovou pokutu ve výši 10.000,- Kč. Znalec pak dne 2.4.2010 doručil soudu I.stupně vypracovaný znalecký posudek, v němž odpověděl toliko na otázky č.2) a 4) a vyúčtoval znalečné vyúčtoval částkou 16.800,- Kč. Za „rozbor spisu pracovníky ústavu“ účtoval 8 hodin po 350,- Kč, za „zjištění dalších podkladů pro vyprac.posudku“ účtoval 12 hodin po 350,- Kč, za „vypracování posudku“ účtoval 22 hodin po 350,- Kč a za „závěrečnou recenzi pracovníky ústavu“ účtoval 6 hodin po 350,- Kč. Soud I. stupně mu tuto částku přiznal usnesením č.j. 13 C 202/2006 – 268 ze dne 7.4.2010, které pak odvolací soud svým usnesením č.j. 29 Co

216/2010 – 278 ze dne 17.5.2010 zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení s tím, že znalec neodpověděl na dvě ze čtyř otázek, která mu soud I.stupně uložil a že znalecký posudek dodal až poté, co mu byla uložena pořádková pokuta za nedodržení lhůty pro jeho dodání. Soudu I. stupně, kromě jiného, uložil, aby znalce vyzval k doplnění znaleckého posudku, a to tak, aby zcela jasně zodpověděl alespoň ulouženou otázku č.4, která není otázkou technickou, ale ekonomickou. Odvolací soud zároveň soud I.stupně zavázal, aby ve svém novém rozhodnutí zohlednil i průtahy, k nimž došlo vinou znalce, který nedodal znalecký posudek v původně určeném termínu.

Dne 20.8.2010 znalec doručil soud I. stupně dodatek č.1 ke znaleckému posudku a znalečné vyúčtoval částkou 1.400,- Kč. Při ústním jednání, konaném dne 10.11.2010 byl za znalce vyslechnut ing. A [redacted] Ž [redacted] a dne 19.11.2010 bylo soudu I. stupně doručeno konečné vyúčtování znalečného v celkové výši 20.206,- Kč. V něm znalec účtoval rozbor spisu dvěma pracovníky ústavu (8 hodin po 350,- Kč), zjištění dalších podkladů pro vypracování posudku, a to konzultace s TUV [redacted] 2 dvěma pracovníky ústavu (8 hodin po 350,- Kč) a zjištění podkladů u firmy Hyundai dvěma pracovníky ústavu (4 hodiny po 350,- Kč), dále vypracování posudku (22 hodin po 350,- Kč), a to za zpracování nálezu, hodnocení a porovnání metodiky EHS pro měření, závěry a zhodnocení posudku a vytištění, kopírování, kompletace posudku, dále závěrečnou recenzi dvěma pracovníky ústavu (6 hodin po 350,- Kč), přípravu podkladů z původního posudku (1 hodina po 350,- Kč), zjištění podkladů z archivu ústavu (článek - měření spotřeby) (1 hodina po 350,- Kč), vypracování dodatku včetně vytištění dodatku ke znaleckému posudku (2 hodiny po 350,- Kč), příprava na hlavní líčení (1 hodina po 350,- Kč), účast na hlavním líčení (2 hodiny po 350,- Kč) a jízdu vozidlem RZ [redacted] [redacted] - Příbram a zpět (142 km) na hlavní líčení po 6,73 Kč – 956,- Kč.

Podle ust. § 139 odst. 2 o.s.ř. byl-li podán znalecký posudek, vzniká právo na náhradu hotových výdajů a na odměnu (znalečné) a zvláštní zákon stanoví, komu se znalečné vyplácí. Zvláštním zákonem je zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen zákon), který v ust. § 17 odst. 1 stanoví, že znalec má za podání posudku právo na odměnu podle stanovených sazeb s tím, že podle odst. 2 cit. zák. ust. se odměna stanoví podle stupně odbornosti potřebného k provedení úkonu a podle množství účelně vynaložené práce. Odměna se může přiměřeně krátit, jestliže úkon nebyl proveden řádně nebo ve stanovené lhůtě. V ust. § 18 odst. 1 zákona je stanoveno, že znalec má právo na náhradu nákladů, které účelně vynaložil v souvislosti se znaleckým posudkem. Podle odst. 2 cit. zák. ust. jsou těmito náklady zejména cestovní výdaje, náhrada ušlé mzdy při předvolání ke státnímu orgánu, náklady, které znalec uhradil podle ust. § 14 odst. 2, věcné náklady a náklady spojené s přibráním pracovníků pro pomocné práce. Jestliže znalec přibral konzultanta, má nárok na náhradu nákladů s tím spojených jen tehdy, jestliže státní orgán, který jej znalcem ustanovil, s přibráním konzultanta vyslovil souhlas. Podle ust. § 19 odst. 1 zákona je znalec povinen vyúčtovat odměnu a náhradu nákladů zároveň s podáním posudku a její výši určí orgán, který znalce ustanovil.

Vyhláška č. 37/1967 Sb., ve znění změn a doplňků, která provádí zákon o znalcích a tlumočnících (dále jen vyhláška) v ust. § 16 stanoví, že odměna za znalecký posudek činí podle jeho náročnosti a podle míry odborných znalostí, které bylo nutné k jeho podání vynaložit, za jednu hodinu práce 100,- Kč až 350,- Kč. Ust. § 28 odst.1 vyhlášky stanoví, že znalec, který podává posudek, má nárok a) na náhradu cestovních a jiných výdajů, a to podle obecných předpisů o náhradě cestovních, stěhovacích a jiných výdajů při pracovních cestách. Mezi hotové výdaje náleží i částky, které znalec zaplatil za použití zařízení nebo

pomůcek organizaci při provádění znaleckého úkonu a za pomocné práce; b) na náhradu mzdy za dobu strávenou podáním ústního znaleckého posudku při jednání před státním orgánem, včetně čekací doby a doby strávené na cestě k jednání a zpět, jestliže jde o dobu, která se kryje s jeho pracovní dobou. Náhrada hotových výloh se poskytuje znalci, podle odst.4 tohoto zák. ust., na základě předložených dokladů; obdobně se postupuje v případech, kdy znalec účtuje odměnu, kterou poskytl za provedení pomocných prací jiné osobě. Za pomocné práce lze přiznat náhradu vyplacené odměny v souladu se mzdovým (platovým) tarifem platným pro takové nebo obdobné činnosti. Podle odst.6 tohoto zák. ust. se neposkytuje náhrada nákladů vzniklých znalci v souvislosti s jmenováním, odvoláním znalce, jakož i náhrada nákladů, které znalci vzniknou v souvislosti s úkoly řízení znalecké činnosti a metodického vedení znalců.

Ve světle výkladu podaného soudem I.stupně proto odvolací námitky znalce (resp. jejich podstatná část) a žalobce nemohou nikterak obstát.

Soud I. stupně totiž vystihl v napadeném usnesení projednávanou problematiku věcně správně a způsobem zcela vyčerpávajícím a náležitým způsobem vyložil, z jakých skutečností při svém rozhodování vycházel, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a jaký z nich učinil závěr o skutkovém stavu (ust. § 167 odst.2 o.s.ř. s odkazem na ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.), který odvolací soud zcela sdílí a v podrobnostech na toto odkazuje. Pochybení se soud I. stupně dopustil toliko v tom, že usnesení nebylo odůvodněno odkazem na příslušná zákonná ustanovení, což odvolací soud zhojil tím, že tak provedl sám.

Dále pak k věci, se zřetelem k odvolacím námitkám, dodává, že **stran krácení náhrad odměny o 1/3 postupoval soud I.stupně opět zcela správně, když aplikoval ust. § 27 odst.1 vyhlášky, které mu umožňovalo stanovit odměnu v rámci sazby snížené až na polovinu, neboť znalec v této věci vyhotovil znalecký posudek zjevně opožděně a neodpověděl na všechny položené otázky.**

Předně je třeba uvést, že stran cestovního k jednání před soudem I.stupně byla správně přiznána částka ve výši 956,- Kč (po zaokrouhlení) za cestu [redacted] – Příbram a zpět (142 km), konaná dne 10.11.2010 automobilem RZ [redacted] při ceně benzínu 28,70 Kč za litr [podle ust. § 4 písm.b) vyhl.č. 462/2009 Sb.], při průměrné spotřebě pohonných hmot použitého vozidla zjištěné z technického průkazu 9,866 litrů/100 km [(13,3+ 7,0+ 9,3) : 3] a základní náhradě 3,90 Kč [podle ust. § 1 písm.b) vyhl.č. 462/2009 Sb.].

Pokud jde o odvolací námitky znalce, že vyčíslených 48 hodin za podání znaleckého posudku bylo oprávněných, neboť se jednalo o komplikovanou záležitost, vyslovuje odvolací soud souhlas v tom směru, že vypracování tohoto posudku bylo náročné. Jak ale správně uvedl soud I. stupně, mohly být účtované práce prováděny toliko jedním pracovníkem, takže zkrácení na 24 hodin je správné a logické. Navíc nelze přehlédnout výše zmiňované ust. § 18 odst.2 věta druhá zákona, podle něhož má znalec, jestliže přibral konzultanta, nárok na náhradu nákladů s tím spojených jen tehdy, jestliže státní orgán, který jej znalcem ustanovil, s přibráním konzultanta vyslovil souhlas. Zde je třeba uvést, že ustanovený znalec nesdělil soudu I. stupně, že znalecký posudek bude vypracovávat více osob, takže **lze zcela logicky dovodit, že pro odměnu druhého pracovníka není dán ani zákonný důvod.** Odvolací soud souhlasí toliko s tou částí odvolacích námitek, v nichž bylo poukazováno na špatný výpočet odměny za účast při ústním jednání dne 10.11.2010. **Za jednu hodinu**

přípravy a dvě hodiny účasti na jednání, tedy za tři hodiny práce po 350,- Kč náleží totiž odměna v celkové výši 1.050,- Kč a nikoli soudem I. stupně přiznaných 700,- Kč.

Pokud jde o odvolací námitky žalobce, že rozsah prací znalce nelze jednotně hodnotit částkou 350,- Kč za hodinu, která náleží pouze v těch nejnáročnějších věcech, je takovýto závěr správný. Odvolací soud má ale za to, že v této věci by případné snížení náhrady přicházelo v úvahu toliko u části účtovaného „zpracování nálezu“ a u „vytištění, kopírování a kompletace posudku“. S ohledem na to, že znalec za „vypracování posudku“ účtoval (na rozdíl od jiných znalců) toliko 11 hodin (na osobu), odvolací soud uzavírá, že v tomto případě by nebylo na místě uvedené položky krátit na nižší částky. Skutečnost, že znalec ve znaleckém posudku neodpověděl na dvě ze čtyř otázek a znalecký posudek dodal s velkým zpožděním byla vyvážena výše popsáním krácením odměnu o 1/3 podle ust. § 27 odst.1 vyhlášky.

O výši odměny bylo tedy, podle ust. § 17 zákona a ust. § 16 vyhlášky, rozhodnuto správně, stejně jako o náhradě cestovního (podle ust. § 18 odst.2 zákona) a hotových nákladů znalce (podle ust. § 19 zákona), když žalobcem vytčené vady znaleckého posudku a průtahy s jeho vypracováním byly zohledněny postupem podle ust. § 27 odst.1 vyhlášky.

Odvolací soud usnesení soudu I. stupně podle ust. § 220 odst.1 písm.a) o.s.ř., s ohledem na výše uvedené skutečnosti, svým výrokem I. změnil pouze v určení částky za účast znalce u jednání správnou částkou 1.050,- Kč, čímž musela být změněna i celková výše přiznaného znaleckého tak, že činí 8.858,- Kč, kdvž ve zbývající části bylo věcně správně usnesení soudu I. stupně podle ust. § 219 o.s.ř. **potvrzeno.**

K napadenému rozsudku:

Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, tak **soud I. stupně ve svém rozsudku vycházel zcela ze zásady volného hodnocení důkazů**, upravené v ust. § 132 o.s.ř. a své závěry zformuloval **naprosto jasně, srozumitelně a přesvědčivě**. Ve shodě s ust. § 157 odst.2 o.s.ř. pak uvedl, **kteřé skutečnosti při svém rozhodování vzal za prokázány a které nikoliv, o které opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a projednávanou problematiku věcně správně vyložil.** Ve světle výkladu podaného soudem I.stupně proto odvolací námitky žalobce a žalovaného nemohou nikterak obstát.

Skutkové a právní závěry soudu I. stupně jsou tedy v zásadě správné, až na výhrady níže uvedené, odvolací soud je sdílí, v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dále k věci, se zřetelem k odvolacím námitkám obou účastníků řízení, dodává:

1) Ke slevě z kupní ceny ve výši 50.000,- Kč

Odvolací soud musí, pokud jde o údaje uváděné v technickém průkazu motorového vozidla, odkázat na usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 216/2003, ze dne 9.4.2003, které zmiňoval žalobce. Je třeba uzavřít, byť se uvedené rozhodnutí týká věci trestní, že není důvodu, proč by nemohlo být aplikováno i na řízení občanskoprávní, resp. jakékoliv. Odvolací soud se zde zcela ztotožňuje s jeho závěrem, že technický průkaz motorového vozidla je coby správní akt vydaný ve správním řízení veřejnou listinou, a proto mu svědčí presumpce správnosti.

V této věci bylo jednoznačně prokázáno, že údaje v technickém průkazu, pokud jde o spotřebu pohonných hmot, sice odpovídají homologaci vozidla, ale nevystihují konkrétní spotřebu vozidla, které žalobce koupil od žalovaného. Pokud je totiž faktická spotřeba paliva v dolní hranici překročena o 0,6/1,9/1,4 litru oproti spotřebě uváděné v technickém průkazu, je tedy vyšší než spotřeba uváděná v technickém průkazu a toto lze zcela jednoznačně označit za skrytou vadu, když je irelevantní, zda údaje v technickém průkazu v tomto směru odpovídají údajům v homologačním protokolu či nikoliv. Rovněž je nepodstatný závěr soudního znalce, že se nejedná o vadu způsobenou závadou na motoru vozidla, neboť zvýšená spotřeba paliva je evidentně projevem skryté vady.

Odvolací soud uzavírá, že formou technického průkazu byl žalobce ubezpečen, že jím kupované vozidlo má spotřebu paliva tam vyčíslenou, avšak skutečnost byla jiná. Se žalovaným lze sice souhlasit v tom, že hodnoty, jichž dosahuje automobil v běžném provozu, mohou být odlišné od hodnot, deklarovaných v technickém průkazu, ale nemělo by dojít k tomu, aby odchylky byly takové, jako u předmětného automobilu.

Jak správně uvedl soud I. stupně, tuto vadu reklamoval žalobce u žalovaného poprvé 15.6.2005 a tedy včas, neboť ke koupi vozidla došlo dne 24.11.2004. Lze totiž souhlasit i s tím závěrem prvostupňového soudu, že každé vozidlo zpočátku vykazuje vyšší spotřebu a teprve po určité době dojde k jejímu snížení a ustálení na určité hladině. **Vady, spočívající ve vyšší spotřebě, byly tedy reklamovány v době, kdy toto mohl žalobce zjistit při vynaložení odborné péče** a odkaz soudu I.stupně na ust. § 428 odst. 1 písm. c) obch. zák. byl tedy případný.

S ohledem na výše uvedené **je tedy dáno právo žalobce na slevu z kupní ceny vozidla, předpokládané ust. § 439 obch.zák. a pokud jde o určení její výše, odkazuje odvolací soud na zcela správný postup soudu I.stupně,** vyplývající z jím citovaného odkazu na ust. § 136 o.s.ř. a jím dané odůvodnění, včetně přiznaného příslušenství.

2) K náhradě škody, vzniklé zvýšenou spotřebou paliva ve výši 51.033,- Kč

V této části musí odvolací soud zcela odkázat na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje.

Předně je třeba připomenout závěr rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1612/2004 ze dne 30.8.1995, s jehož závěry se odvolací soud ztotožňuje, který vyslovil, že **nároků, které vyplývají ze závazků z odpovědnosti za vady, se nelze domáhat z titulu náhrady škody.** Pokud tedy žalobce zvolil z nároků z vad zboží nárok na slevu z kupní ceny s tím, že vozidlo vykazovalo vyšší spotřebu, než jaká byla deklarována v technickém průkazu, nemůže požadovat náhradu škody ze stejného důvodu, jak to správně vystihl soud I. stupně. Žalobce se tedy mýlil, pokud ve svém odvolání dovozoval, že prvostupňový soud nesprávně interpretoval ust. § 440 odst. 2 obch. zák., když jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 2247/2007 ze dne 25.6.2009 totiž na tuto část žalobního nároku sice dopadá, ale s ohledem na správné závěry soudu I. stupně jej nelze použít.

Odvolací soud musí, ohledem na odvolací námitky, zopakovat správné užití ust. § 415 o.z. soudem I.stupně. Žalobce měl totiž skutečně povinnost počínat si tak, aby nedocházelo k dalším škodám. Je tedy zcela správný ten závěr prvostupňového soudu, že pokud tedy věděl, že vozidlo vykazuje vyšší spotřebu, než jaká je uvedena v technickém průkazu a že mu tímto vzniká škoda, měl zvolit jiný postup než ten, který zvolil – tedy používání automobilu. Je sice

otazné, zda měl požadovat dodání náhradního zboží, jak to nastínil soud I. stupně či provedení nějaké opravy, příp. nějaký další postup, ale v každém případě **lze uzavřít, že pokud nadále používal automobil, o němž věděl, že má zvýšenou spotřebu vozidla, docházelo ke zvyšování vznikající škody i jeho vinou.**

3) K náhradě škody, vzniklé výdajem žalobce za zkoušku, provedenou společností TŮV UVMV, s.r.o., ve výši 8.000,- Kč

Po zopakovaném dokazování má odvolací soud za prokázané, že žalobce dne 3.4.2006 zaplatil společnosti TŮV UVMV, s.r.o částku 8.000,- Kč (*příjmovým pokladním dokladem č. 4109656 ze dne 3.4.2006*) za zkoušku, kterou tato společnost provedla, tedy za měření spotřeby paliva (*protokolem č. 42012-06 ze dne 30.3.2006*). Právní zástupce žalobce pak m.j. žalovaného vyzval i k zaplacení této částky (*prokázáno přípisem právního zástupce žalobce žalovanému ze dne 24.5.2006*).

V této části soud I. stupně pochybil, pokud nezohlednil, že žalobci vznikla zaplacením částky 8.000,- Kč za zkoušku, provedenou společností TŮV UVMV, s.r.o. škoda v této výši. Lze totiž uzavřít, že pokud by automobil nevykazoval výše specifikovanou skrytou vadu stran zvýšené spotřeby paliva, nevznikly by žalobci ani tyto náklady. Náhrada této škody pak vyplývá z ust. § 373 obch. zák., když nebylo prokázáno, že by zde byly důvody vyloučení odpovědnosti žalovaného, předpokládané v ust. § 374 obch. zák. V této části nároku lze již plně akceptovat závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 2247/2007 ze dne 25.6.2009.

Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně podle ust. § 220 odst.1 písm.b) o.s.ř., s ohledem na výše uvedené skutečnosti, svým výrokem II. změnil tak, že žalobci přiznal částku 8.000,- Kč se zákonným úrokem, a to od 1.8.2009 do zaplacení (podle ust. § 369 odst.1 obch.z. s odkazem na ust. § 517 odst. 1, 2 o.z. ve spojení s ust. § 1, 3 nař. vl. č. 163/2005 Sb.). Žalovaný byl v prodlení sice již dříve (srov. přípis jeho právního zástupce žalobce žalované ze dne 24.5.2006), ale soud byl vázán žalobním petititem podle ust. § 79 odst.1 o.s.ř., který byl povinen vyčerpat a nesměl jej překročit – nejednalo se totiž o žádnou z výjimek vyjmenovaných v ust. § 153 odst. 2 o.s.ř.). Ve zbývajících částech byl tento výrok jako věcně správný (včetně věcně správných akcesorických výroků III. až V. o nákladech řízení) podle ust. § 219 o.s.ř. **potvrzen.**

O nákladech odvolacího řízení rozhodl soud podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř a ust. § 142 odst.2 o.s.ř., kdy měl žalobce úspěch pouze částečný.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.*

V Praze dne 13.dubna 2011

JUDr. Ivana S y k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Franková